

Hocalarımın hocası için

S.N. Cenk Büyükkunal
Çocuk Cerrahisi Dergisi Edtörü

Akgün Hiçsönmez benim hocam olmadı. Ama O'nu hiçbir zaman hocam değilmiş gibi de görmedim. Zira, yetişmemde katkısı olan hocalarımdan Prof Dr Daver Yeker'in de hocası olmuştu.

Doğru ve tok sözlülüğü, son yılımız da dahil olmak üzere tüm kongrelerimize katılması ve her zaman bütün oturumları sonuna dek izlemesi, akılda kalıcı, yol gösterici yorumlar yapması hepimizin zihninde tazeliğini korumaktadır.

Onunla ilgili anılarım 1981 I. TÇCD İzmir Kongresi ile başlar. Bu ilk kongremizde, biraz da çekinecek hatta korkarak, Cerrahpaşa grubunun dalak yaralanmalarındaki "splenorafi" deneyimlerini sunmuştum.

Akgün hoca oturma başkanlığıydı. Dalağın korunma gerekçeleri arasında son bir madde olarak, tuftsin denen ve tümörlere karşı koruyucu nitelikteki maddenin öneminden bahsetmiştim. Sunumun sonunda yaptığı yorumda, hiç kimsenin dikkatini çekmeyen bu maddeyi ele almış, konunun önemini vurgulamıştı.

Bu arada, bizlere bir çocuk mutluluğu ile tanıtır, kürsüye getirdiği, o zamanlar yeni çıkan ve konuşma sürelerinin bittiğini vurgulayan pilli ve dijital sistemli aleti göstermiş; bu nedenle oturumun tüm bildirilerinin zamanında sunulmasını sağlamıştı. Bu tür bir yenilik, doğrusu hepimizi ürkütmüş, sunum yaparken aletin sinyal vereceği beklentisi Demokles'in kılıcı gibi hep tepemizde olmuştu.

Benim için ilk olan bir yurt dışı kongreye, 1985'deki Viyana'da düzenlenen BAPS'a hocalarla birlikte gitmiştik.

Birlikte gitmiş olmak çok güzeldi. Çünkü hoca, uluslararası zeminde tanınmış hemen tüm ileri gelenlerce tanınıyor, hatırı soruluyordu. Bu bir yeni doçent için göğüs kabartıcı bir izlenimdi. Kendimizi hep güvende hissetmiş, Türk olmanın gururunu onunla yaşamıştık.

Hoca yabancı kongrelerde ülkemizin ve derneğimizin haklarının, önceliğinin, vakur duruşunun nasıl korunacağını bizlere tavırları ile öğretmişti. EUPSA Avrupa Çocuk Cerrahisi Birliği'ne kabul edilmemiz konusunda ne tür bir mücadele verdiğinin yakın tanıklarından biriyim.

Yaşama bağlılığı, gençlerle birlikte ve onlarla aynı zeminde olarak çalışmalarını ve eğlencelerini yorulmaksızın yürütebilmesi, gerçek ve saygın bir hoca olma ağırlığını her zaman sevgi ortamında hissettirmesi, hepimizin eş ve çocuklarının tek tek isimlerini bilmesi, hatırlarını sorması, dış ilişkilerimizdeki etkinliği sebebiyle, her zaman haklı bir gurur kaynağımız olduğu unutulmayacaktır.

Hocam olmamıştı. Ama TÇCD'nin, ülkemizin, branşımızın nasıl temsil edilebileceği öğretisini almış olduğum birine "benim de hocamdır" demek gereksiz bir sahiplenme gibi kabul edilmemelidir.

Onunla, kazandırdığı değerlerle, bizlere her zaman vermeye çalıştığı sevgi ve dostluk öğretisi ile gurur duyuyoruz. Işıklar içinde bizleri izlerken, hep istediği şekilde, gerek kurumlarımızın içinde gerekse kurumlarımız arasındaki dostluğun, yakınlığın, sevgi bağının hiç kopmaması için gereken gayreti göstereceğimizi umuyor, anısı önünde saygı ile eğiliyoruz...